

A Győri Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság Győrött, a 2012. évi szeptember hó 11. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A testi sértés vétsége miatt vádlott neve ellen indult büntető ügyben a Zala Megyei Bíróság 2010. évi október hó 12. napján kihirdetett Bf.429/2010/4. számú **ítéletét helybenhagyja.**

I n d o k o l á s :

A Keszthelyi Városi Bíróság a 2010. január 20., június 22. napján tartott nyilvános tárgyalások alapján hozott és az utóbbi napon kihirdetett 8.B.170/2009/38. számú ítéletével vádlott neve vádlottat a Btk. 170.§ /1/ bekezdésébe ütköző és eszerint minősülő testi sértés vétségének vádja alól felmentette és megállapította, hogy az addig felmerült 220.715.-forint büntügyi költséget az állam viseli.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott felmentése miatt, bűnösségének megállapítása és próbára bocsátás intézkedés alkalmazása érdekében az ügyész jelentett be fellebbezést. A Zala Megyei Főügyészség a vádlott terhére bejelentett fellebbezést fenntartotta és indítványozta, hogy a vádlottat könnyű testi sértés vétsége miatt a másodfokú bíróság ítélje pénzbüntetésre, valamint kötelezze a felmerült büntügyi költség megfizetésére.

A Zala Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság / 2012. január 1. napjától hatályos elnevezése: Zalaegerszegi Törvényszék / 2010. október 12. napján tartott nyilvános ülésen hozott Bf.429/2010/4. számú ítéletével megváltoztatta az elsőfokú ítéletet, és a vádlottat bűnösnek mondta ki - a módosított váddal egyezően - a Btk. 170.§ /1/ bekezdésébe ütköző és eszerint minősülő könnyű testi sértés vétségében, emiatt megrovásban részesítette. Kötelezte az elsőfokú eljárásban felmerült büntügyi költségéből 80.000.-forint felmerült büntügyi költség megfizetésére. A fennmaradó 140.715.-forint büntügyi költségről megállapította, hogy az állam terhén marad.

A másodfokú ítélet ellen a vádlott és védője a vádlott bűnösségének megállapítása miatt, felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli főügyészség BF.360/2010/1-II. számú átiratában és képviselője a harmadfokú eljárásban tartott nyilvános ülésen a másodfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. A vádhatóság álláspontja szerint az eljárás bíróságok eljárási szabályt nem vétettek, a megalapozott tényállásból helytállóan állapította meg a másodfokú bíróság a vádlott bűnösségét. A vádlott bántalmazásával összefüggésben a sértettnek sérülése keletkezett, ennek okozására a szándéka eshetőlegesen kiterjedt, az ütés következményeként okkal kellett számolnia a sérülés lehetőségével. A vádlottat a házi fegyelmezési jog nem illette meg, cselekménye a sértett testének támadó érintése miatt, még sérülés okozása nélkül is alkalmas lehetne bűncselekmény elkövetésének - a tetteges becsületsértés vétségének - megállapítására, de semmiképp nem vezethet a védekezése felmentéshez.

A vádlottal szemben alkalmazott megrovás igazodik a vádlott kedvező személyi körülményeihez és tetтарыыos intézkedés.

A vádlott védője az ítéletáblához megküldött beadványában a fellebbezést azzal indokolta, hogy védenca szándéka még eshetőlegesen sem terjedt ki sérülés okozására, a mozdulata nevelő jellegű volt. Kiemelte, hogy a másodfokú bíróság bizonyítás felvétele nélkül az elsőfokú bíróság bizonyítékokat mérlegelő tevékenységét bírálta felül és téves az a jogi következtetése, miszerint a vádlott által tett mozdulat bűncselekményt valósított meg, mert mindketten mozgásban voltak, a figyelmeztető mozdulat ezért érhetle el a sértettet és vezethetett gondatlanul a sértett sérülésének bekövetkezéséhez.

Indítványozta a másodfokú ítélet megváltoztatását és a felmentésről rendelkező elsőfokú ítélet helybenhagyását.

Aggályosnak tartotta, hogy a nyomozás során a törvényes képviselő és a sértett védencével szemben könnyű testi sértés vétsége miatt az eljárás lefolytatását nem kérték, álláspontjukat egészen a tárgyalási szakig fenntartották, azt a szakértői vélemények elkészülte után változtatták meg.

A vádlott védője az ítéletábla nyilvános ülésén perbeszédében a fellebbezést fenntartotta.

A vádlott csatlakozott védőjéhez és felszólalásában felmentését kérte. Nem vitatta, hogy egy „szerencsétlen,, mozdulatával okozott a sértettnek sérülést, amit balesetnek tartott. Sérülés okozásának szándéka nélkül érintette meg a sértettet, ekkor mozdultak mindketten. Elmondta, hogy 20 éves pedagógusi pályafutása során soha rossz szándékkal nem lépett fel a gyerekek felé.

A vádlott és védőjének fellebbezése nem alapos.

Az ítéletábla a bejelentett fellebbezések alapján Zala Megyei Bíróság ítéletét az azt megelőző első-és másodfokú bírósági eljárásokkal együtt bírálta felül a Be. 387. § /1/

bekezdése szerint. Ennek során megállapította, hogy az első- és másodfokú bíróságok büntetőeljárási szabálysértést az eljárásuk során nem vétettek.

Az ítélőtábla nem osztotta a védőnek azt a kifogását, hogy a magánindítvány aggályos, mivel a felnőtt kort elérő sértett azt joghatályosan akkor terjesztette elő, amikor a cselekmény minősítése megváltozott. A közvadra üldözendő, sérelmére elkövetett bűncselekmény miatt indult eljárásban a vádlott felelősségre vonásának kívánalmáról nem kellett a törvényes képviselőjének sem korábban nyilatkozni.

Az első fokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a másodfokú bíróság határozatát változtatás nélkül az elsőfokú ítéletben megállapított tényállásra alapította. Az eljáró bíróságok döntésükről az ítéletükben számot adtak. Azonos tényállás mellett az első és másodfokon hozott ellentétes ítéleti döntések miatt megnyílt a másodfellebbezés lehetősége az ítélőtáblához, a harmadfokú eljárásban az ügy érdemi felülvizsgálatának eljárásjogi akadálya nem volt.

Az ítélőtábla megállapította, hogy a másodfokú ítélet alapjául szolgáló tényállás megalapozott, ezért a Be. 388. § /1/ bekezdésében foglaltaknak megfelelően a harmadfokú felülbírálat során is határozatának meghozatalánál irányadónak tekintette.

A tényállásból - amelyet az érdekeltek nem vitattak - a másodfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és a cselekmény jogi minősítése is törvényes.

A harmadfokú felülvizsgálat során az ítélőtábla nem értett egyet a védelemnek azzal az álláspontjával, hogy ha a bántalmazás szándékos is, a testi sértés szándékos alakzatára szükségszerűen nem vonható következtetés, mert az eredmény tekintetében a szándék lehet gondatlan is.

A tisztán gondatlan testi sértés ugyanis nem azonos a vegyes alakzatú bűncselekménnyel, ahol a cselekmény akkor is szándékos bűncselekménynek minősül, ha bántalmazás szándékos, az eredmény tekintetében pedig az elkövetőt egyenes, illetve eshetőleges szándék, de legalább gondatlanság / tudatos, vagy hanyag / terheli.

Az ítélőtábla osztotta a másodfokú bíróság jogi álláspontját, hogy a Btk. 170.§ /1/ bekezdésébe ütköző könnyű testi sértés vétsége csak szándékosan elkövethető bűncselekmény, gondatlan alakzata nincs, gondatlan elkövetés esetén az ennél súlyosabb eredménnyel járó - 8 napon túl gyógyuló, életveszélyt vagy halált eredményező - sérülés okozása lehet büntethető cselekmény.

Az elsőfokú bíróság a vegyes alakzatú bűncselekmény jellemzőit alapul véve tévesen fejtette ki, hogy a vádlott tényállásban írt cselekménye azért nem valósította meg a

vád tárgyává tett könnyű testi sértés vétségének törvényi tényállását, mert szándéka nem irányult sérülés, vagy betegség okozására, az eredmény tekintetében gondatlanság terheli, bár lényegében szándékosan, nevelő jelleggel bántalmazta a sértettet, aki a hasnyálmirigy bevérvését szenvedhette el. Hasnyálmirigy-gyulladást a behatás nem idézett elő, így a vádlott sem gondolhatta előre, hogy cselekményének ilyen következményei lehetnek. A tőle elvárható figyelmet, körültekintést elmulasztotta, cselekménye gondatlan és nem valósít meg bűncselekményt.

A másodfokú bíróság ettől ellentétes döntésénél azt vizsgálta, hogy a vádlott tudattartalma a bántalmazás kifejtésekor mire kiterjedt ki, vagyis a véghezviteli magatartás kifejtésének időpontjában tudata átfogta-e a nyolc napon belüli gyógytartamú sérülés bekövetkezésének lehetőségét.

Az ítélet tábla osztotta a másodfokú bíróság jogi álláspontját abban, hogy a vádlott eshetőlegesen szándékkal megvalósította a Btk. 170. § /1/ bekezdésébe ütköző könnyű testi sértés vétségének törvényi tényállását.

Az elsőfokú ítélet történeti tényállásában a bizonyítékok értékelése alapján rögzítésre került, hogy a vádlott miután visszament a tornaterembe és értesült arról, hogy a tanulók teljes mértékben nem teljesítették a helyettes felügyeletére bízott tornagyakorlatok elvégzését, a földről éppen felállt X.Y. sértettet „jobb kezének megfeszített mutató- és középső ujjával hirtelen közepes erejű mozdulattal „gyomortájékon ütötte. A sértett a mozdulattól kicsit előredőlve összehúzta magát és a hasához kapott. Az erőbehatás következtében a sértett szövetségi vérzéssel járó, nyolc napon belül gyógyuló zúzódásos sérülést szenvedett. A sértettet a hasi traumát követően hasnyálmirigy-gyulladás kórképpel kórházi ellátásban részesítették.

Az elkövetés tényállásban írt körülményeit figyelembe véve a sértett bántalmazásával a vádlott a renitenskedő sértettet akarta megfegyelmezni, a mozdulata közepes erőbehatással érte el a sértett hasát és szövetségi vérbeszűrődéssel járó sérülést eredményezett.

Az erőfölényben lévő vádlottnak testnevelő tanári felkészültségéből adódó alapvető anatómiai ismeretei alapján számítani kellett arra, hogy a vékony testalkatú sértett hasát közepes erőből benyomva nem csak fájdalmas érzést kelthet, hanem abban az adott pillanatban mozdulata lehetséges sérüléssel járhat.

A szándékos erőbehatás mellett nincs jelentősége, hogy cselekménye a fegyelmezetlen diákkal szemben nem rosszindulatából fakadt, az eredmény bekövetkezését a vádlott nem kívánta és utólagosan megbánta a történetet. A sértett célzott bántalmazása igazolt oksági összefüggésben áll a nyolc napon belüli gyógytartamú sérülés bekövetkezésével, emiatt a másodfokú bíróság megalapozottan vonta le azt a következtetést, hogy eshetőlegesen szándékkal, a következménybe belenyugodva cselekedett.

Az elkövetés módját és annak következményeit illetően az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése körében elfogadta az Egészségügyi Tudományos Tanács szakértői testületének véleményét arról, hogy a sértett hasát ért erőbehatás következtében a hasnyálmirigy a gerinchez nyomódott és így alakult ki a körülírt bevérzés, amihez a környező szövetek vizenyője társult, de tényleges hasnyálmirigygyulladást nem idézett elő. Ezt a megállapítást az indokolás helyett a tényállásban kellett volna rögzítenie, tekintve, hogy a gondatlanság megállapítására levont jogi következtetését ezekre a tényekre is alapozta.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet tényállásából következtetett a vádlott bűnösségére, ennek során szintén olyan körülményekre is hivatkozott az indokolásban, amelyeket a tényállás nem tartalmaz. Így ítéletének 3. oldalán a második és ötödik bekezdésekben objektív érvként az Egészségügyi Tudományos Tanács által megerősített szakvéleményre támaszkodva megállapította, hogy „a vádlott ütése nagy erejű erőbehatással járt és ebből következően nagy erejű ütés volt”, továbbá „a nagy erőbehatással járó ütest”, valamint a 2. oldal utolsó bekezdésében azt rögzítette, hogy a sértett „az ütés után összegörnyedt, majd tíz percig hányingere volt”. Mivel a másodfokú bíróság a nagyobb erő alkalmazására, és az ütest követő sértetti reakcióra nem vett fel bizonyítást, valamint anélkül, hogy a tényállást kiegészítette, illetve helyesbítette volna, az elsőfokú ítéletben nem szereplő tényadatokat hozta fel érvként, azokat a másodfokú ítélet indokolásából az ítéltábla mellőzte.

Mindez a korrekció a levont helyes jogi következtetést, a testi sértés bűncselekményének alapesetét megvalósító bűncselekmény elkövetésében való bűnösség megállapítását nem érinti.

A büntetésre kiható bűnösségi körülményeket a másodfokú bíróság hiánytalanul feltárta és súlyuknak megfelelően értékelte. Az enyhítő körülmények túlsúlyára figyelemmel és a vádlott kedvező személyi körülményit értékelve helytállóan állapította meg, hogy a büntetési célok eléréséhez a vádlottal szemben nem szükséges büntetést kiszabni.

Az elsőfokú bíróság által alkalmazott megrovással az ítéltábla egyetértett. Bár a vádlott utólagos értékelése szerint a mozdulat, amely a sértett hasát érte nem volt bántalmazás, elvárható a pedagógustól, hogy ilyen fegyelmező eszközt ne alkalmazzon, mérlegelje magatartása várható következményét. Az elkövetett cselekmény tárgyi súlyát és a vádlott bűnösségének fokát tekintve az ítéltábla a megrovást arányos intézkedésnek tartotta és a kifejtetteknek megfelelően a másodfokú bíróság ítéletét - amelynek járulékos rendelkezése is törvényes - a Be. 397.§ alapján helybenhagyta.

G y ő r , 2012. évi szeptember hó 11.

. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Miklós Mária sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Takácsné
dr. Helyes Klára sk.
a tanács tagja

ZÁRADÉK:

Ezzel a végzéssel a Zala Megyei Bíróság 2010. évi október hó 12. napján kihirdetett Bf.429/2010/4. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett.

G y ő r , 2012. évi szeptember hó 11.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül

kiadó: